SOLDATUL

Nr. 248 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | Foaie de lămuriri și informații pentru ostași | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

Realitatea europeană a solidarității antibolșevice

Hotărârea de luptă până la nimicirea completă a primejdiei bolșevice a forțelor europene reunite, a fost formulată limpede și categoric, zilele trecute, prin cuvântarea rostită la posturile noastre de Radio de d. general Pantazi, ministrul Apărării Naționale și prin proclamația dela 25 Februarie a Fuehrerului Adolf Hitler al Germaniei. Campania din Răsărit intră în faza ei decisivă și totul arată, că victoria trupelor europene este aproape. Doi factori esențiali ne întăresc în această credință nestrămutată: forțele europene grupate în jurul armatei germane sunt intacte și dispun de rezerve neutilizate încă, pe când bolșevicii și-au irosit zadarnic în actuala campanie de iarnă toate mijloacele lor umane și tehnice; iar îndârjirea de luptă a Germaniei și a aliaților ei a sporit în proporții impresionante.

Frăția de arme antibolșevică este astăzi o realitate europeană mai vie și mai puternică decât oricând. Dovada o face faptul brut, deosebit de semnificativ prin el însuși, că la hotărîrea Germaniei de a-și reorganiza resursele și capacitatea ei combativă pentru războiul total, s'au alăturat aproape toate popoarele conștiente ale Europei, înțelegând să pună în cumpăna biruinței de mâine întreaga lor capacitate de contribuție la stârpirea primejdiei bolșevice. Chiar țări, cari prin situația lor se putea crede că nu mai sunt apte pentru un asemenea efort suprem, ca Norvegia, și-au manifestat cu hotărîre voința lor de a nu lipsi de la marea datorie a vremurilor noastre.

Aceasta dovedește, că din grelele încercări ale campaniei de iarnă, din acest an la Răsărit, spiritul antibolșevic al Europei a sporit și solidaritatea popoarelor europene împotriva amenințărilor puhoiului rosu s'a consolidat. Iar asta este poate cea mai mare și mai de preț cucerire a noastră, a popoarelor cari de 20 de luni luptăm și trudim alăturea de neîntrecuta armată a Germaniei național-socialiste, ca să ne asigurăm nouă și comunității europene o viață de liniște și bună înțelegere pe ziua de mâine. Bolșevismul a fost posibil în Europa și a putut să se înțărească și să se înarmeze în Rusia, în măsura uriașă pe care a arătat-o actualul război, fiindcă popoarele europene s'au lăsat ademenite de intrigile interesate ale Angliei și au trăit în desunire. Primejdia a crescut în preajma noastră sub scutul neputinței Europei înyrăjbite. Timp de 25 de ani, plutocrațiile anglo-americane în cârdășie cu puterea dizolvantă și coruptivă a finanței iudaice internaționale au deturnat atenția lumei de la ceea ce se pregătea în tainele școlării comuniste ale Uniunei Sovietice, a desbinat și a secătuit instinctul de apărare firească al tuturor. Azi ne găsim, din nou, treziți la realitate și primejdia va cădea, zdrobită, sub forța copleșitoare a solidarității europene refăcute.

D. I. Cucu

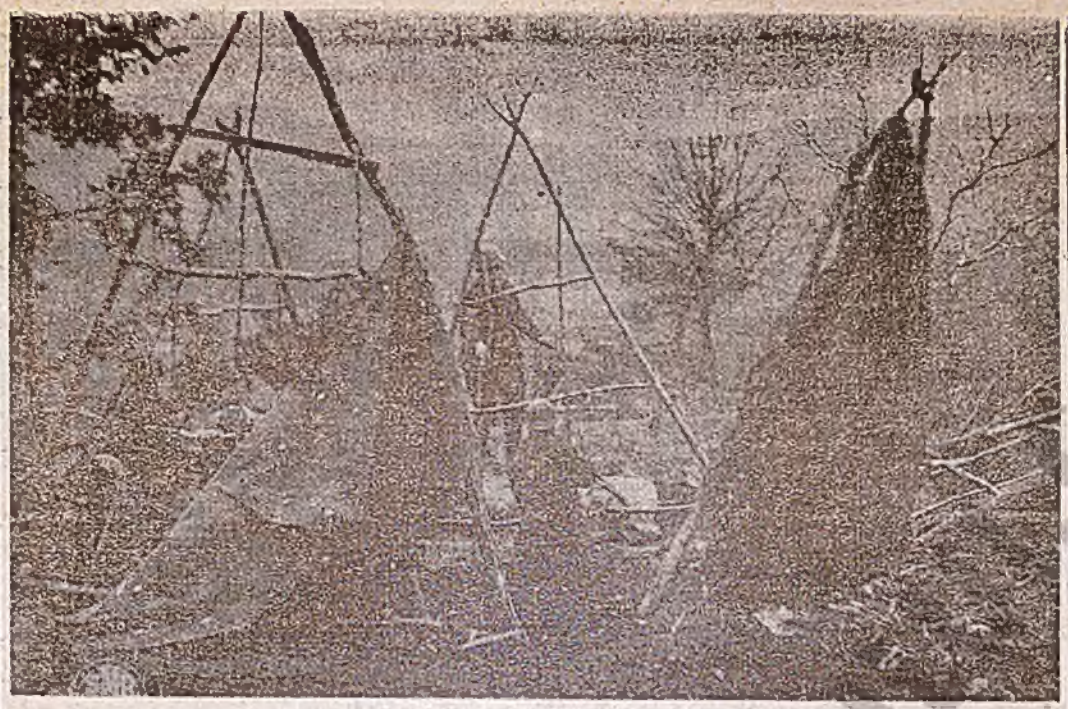

Lucrări de început de primăvară pe frontul de Răsărit (S. M. P.).

CONSTRUIM IN RĂSĂRIT

Un decret lege de acum două zile interzice pe data publicării lui ridicarea oricăror noui construcțiuni particulare, la facerea cărora s'ar întrebuința fier, beton, grinzi de fier sau inveliș de tablă de orice fel. Deasemenea se interzice continuarea lucrărilor la construcțiunile aflate în curs de executare, admițându-se doar reparațiunile trebuincioase conservării imobilelor.

Motivul acestei interziceri este justificat de necesitatea de a-i da fierului întrebuințarea pe care trebuie să o aibă astăzi: înarmarea țării.

Construim deci numai la Răsărit. Atâta timp cât colosul din Răsărit ne amenință existența nu ne putem gândi să ridicăm palate și blocuri. Cel mai măreț palat se ridică acolo, la Răsărit, făurindu-se un viitor sigur Patriei noastre.

Poporul nostru a trebuit și în alte vremuri să jertfească totul pentru a putea păstra ființa neamului. Atunci când dușmanul bătea sălbatec la porțile țării noastre, fiecare bărbat vrednic de a prinde arma în mână, părăsea ogorul nelucrat pentru a ieși înaintea vrăjmașului, căci fiecare își da seama că ar munci zadarnic brazda și că rodul pământului său ar fi al altuia, dacă porțile țării n'ar fi ferecate înaintea lăcomiei vecinului.

Cel mai de preț dar care i s'a dat omului este viața. N'a existat însă niciodată un singur moment, ca românul să stea la îndoială, dacă trebuie să și-o jertfească sau nu, atunci când era convins că sângele vărsat va aduce salvarea țării.

In viață omul încearcă de cele mai multe ori să se târguiască asupra multor lucruri. Nu se va putea face târg însă niciodată asupra drepturilor Nației și asupra ființei Patriei. In momentul când am începe să ne precupețim jertfa, victoria a trecut de mult de partea adversarilor noștri.

Războiul din Răsărit nu se aseamănă cu nici unul din războaiele din trecut. Niciodată dușmanul n'a fost mai feroce decât cel de azi. Consecințele victoriei sau prăbușirii n'au fost nicicând mai importante. Deaceia și jertfele pe cari le dăm, trebuie să le facem mai hotărîți decât oricând.

Victoria va fi a noastră, căci toate legile firii și cele dumnezeești sunt pentru noi. Am fost atacați și ne-am apărat. Ni s'a furat două provincii, a trebuit să intrăm în luptă pentru a ne cuceri pământul strămoșesc. Noi ne apărăm nevoile și neamul, în timp ce dușmanul nostru vine cu pofta cotropitorului. Cum ar putea să învingă el?

Suntem o armată care luptăm pentru Dumnezeul nostru, pentru pământul — familia noastră, în timp ce ei luptă contra lui Dumnezeu, contra drepturilor sfinte asupra moșiei și contra familiei. N'ar mai fi Dumnezeu și dreptate dumnezeească dacă victoria n'ar fi a noastră!

Noi știm pentru ce luptăm, ei își schimbă țelul în fiecare zi. Nici o minte omenească nu poate concepe astfel victoria lor.

Vom învinge, căci am știut întotdeauna să înfruntăm urgiile timpurilor. Vom învinge, pentru că ne-am hotărît să ne îndreptăm toată sforțarea la răsărit.

Toată sufletarea românească se îndreaptă numai într'acolo.

Zidim numai la răsărit, privim numai în spre răsărit, până când zidurile românești vor fi atât de înalte încât niciodată vrăjmașul din răsărit sau din altă parte nu va mai putea să treacă granițele românești.

Presa italiană despre cuvântarea d-lui general Pantazi

Intreaga presa italiană se ocupă de comentarile opiniei publice și cercurilor politice și ziaristice din România pe marginea celei de a 25-a aniversări dela Intemeierea armatei bolșevice, reproducând in acelaș timp pe larg cuvântarea rostită cu acest prilej de d. general Pantazi, ministrul român al apărării naționale, care a subliniat ferma hotărîre a Romăniei de a continua lupta până la victoria finală.

Cuvintele acestui valoros general care își petrece o bună parte din timp printre trupele ce operează pe frontul răsăritean, scrie între altele „Tribuna", trebue interpretate nu numai ca o nouă declarație oficială a guvernului român asupra scopurilor de război ale României și ca o afirmare a voinței Românieide a nu ceda, ci ca o expresie sigură a sentimentelor și hotărîrilor forței armatei române, care au dat dovezi de vitejie și de sacrificiu în cele 22 de luni de război împotriva Rusiei bolșevice.

Suflul dragostei de țară

Sunt din ce în ce tot mai numeroase pildele de patriotism ale românilor conștienți de nevoia luptei noastre în Răsărit.

Zi de zi, cer să fie trimiși pe front, cu o convingere nestrămutată în împlinirea unei măreațe datorii, acei fii ai pământului nostru, care înțeleg să dăruiască Patriei tot ce au mai bun în sufletul lor.

Ei simt că țara are nevoe de braț voinicesc, ca să o apere. De aceea i se pun cu totul la dispoziție. Dintr'o desăvârșită înțelegere a acestei datorii, care este o adâncă trăire în legile de existență ale Neamului, vor să pună umărul, acum când nevoia e mare și când lupta trebue să hotărască.

Tineri și vârstnici, pe care legile militare îi scutiseră de această obligație, militari în cadre active din unitățile cu misiuni în spatele frontului, găsesc cu cale să renunțe la traiul lor liniștit, să-și lase familiile și prietenii și să meargă acolo unde se întocmește dreptatea viitoare a Neamului.

Este deosebit de înălțător gestul patriotic al plot. jandarm Leonte Dumitru, contg. 1923, cu serviciul activ în Legiunea de Jandarmi Prahova. Gelos de gloria altora și însuflețit de atâtea fapte măreațe de arme despre care aude mereu povestindu-se, se vrea el însuși luptător pentru cauza dreaptă a României.

Deaceea el scrie Mareșalului Conducător simirea sa, arătându-i hotărîrea de a pleca pe front în rândurile camarazilor. Sunt pline de entuziasm, dragostea de Țară și Rege, cuvintele cu care arată acetea lui de a-și servi Patria.

„Dintr'un înalt sentiment de patriotism și din spirit de sacrificiu ca bun român, din dorința de a lua parte la războiul sfânt al creștinătății pentru apărarea Crucii, vă rog să binevoiți a-mi aproba să fiu trimis pe front, chiar pe poziție, ca voluntar, înrolându-mă în rândul ostașilor din orice regiment de infanterie sau cavalerie ce luptă pe poziție pentru doborârea comunismului dușman al sfintei cruci.

Tot timpul cât voi fi pe front, donez de bună voe, din solda mea, o mie de lei lunar, pentru ajutorarea marilor mutilați din comuna Găvănești-Buzău, comuna mea natală.

Trăiască România! Trăiască Regele! Trăiască Mareșalul României!".

Iar gestul lui de a dărui din solda care trebue să-i asigure bunul trai al familiei, 1000 lei lunar, pentru ajutorarea marilor mutilați din comuna în care s'a născut, este cu atât mai înălțător. Este pilda vie a dăruirii totale, a spiritului de sacrificiu, mai grăitoare decât orice dăruire în bani și avere.

Pagina Literară

DUMAN

de I. A. BASARABESCU

— Mamă Mario, cum îi punem numele viţeluşului?

— Duman, mamă, Duminică.

De ce Duman?

— Fiindcă s'a născut Duminică şi deaceea.

Duman era slăbiciunea noastră. Copil şi sburdalnic, casi noi, când se sătura de supt, venia de ne ajuta la jocuri. Îl învăţasem blând, îl trântiam prin iarbă, săriam peste dânsul ca la circ şi el sta; doar cu ochii ne urmăria. Părul îi era alb, alb peste tot, fără nici o pată neagră sau gălbue. Copitele lui mititele par'că erau nişte jucărioare negre; şi ne erau dragi grozav cum săriau de nebunatice, când Duminică avea chef de salturi şi de alergări.

Când vrea el, geaba ai fi ocolit ograda, că nu l-ai fi prins, deamne fereşte; se învârtia ca o sfârleză; toemai când credeai că o să pui mâna pe el, se ţâcia în loc, se cotia, şi svâc într'altă parte. Marioara rădea din inimă, iar eu mă necăjiam să-l prind în zadar.

Mai târziu, când începu să mănânce, îi momiam cu poame. Îi plăceau prunele la nebunie. Ţineam mâna întinsă, şi el se apropia să-şi ia pruna cuvenită. Atunci eu hop! vream să-l apuc de gât; ir el fop! sărîa zece paşi departe şi o ştergea călcând mândru, ca un cal în buiestru.

Ai dădusem mult nas şi Duminică şi-l luase la purtare. Se făcuse foarte nesupus. Ograda nu-i era de ajuns. Învăţase să deschidă singur poarta cu botul şi ieşia să se plimbe pe drumul mare.

Numai când îl lua Azor al vecinului la goană, nu ştia cum să-şi ia tălpăşiţa spre casă. Dar poarta era închisă; depe dinafară nu-i aflase încă meşteşugul. Atunci începea să mugească acolo. Cu alte cuvinte mă striga ori pe mine, ori pe Marioara, căci noi doi eram prietenii, slugile, robii dumnealui.. Drept recunoştinţă, după ce intra, nici nu se uita la noi. Se repezia la grajdul mamă-sei după lapte. Mama Maria, văzând proasta creştere şi urîtele apucături ale lui Duminică, se hotărî să-l mai potolească. Bătu un par în mijlocul livezii la umbra nucului, şi de par legă pe Duman cu o frânghie lungă.

Aceasta fu un fel de osândă pentru drăguţul Dumănel. Acum putea să umble numai până la şapte metri împrejurul parului, pe cari şi-l micşora singur adesea, căci prin desele învârtiri şi alergături după câte o prună, cu care-l păcăleam, nu vedea că frânghia se încolăcia mereu împrejurul stâlpului şi că închisoarea lui devenia carceră.

— „A, bine ţi-a făcut", zicea Marioara. „Aşa ţi se cuvine, la puşcărie, hoţule! De ce furi prune"?

În cele dintâi zile se întristase.

Marioara îl lau atunci în zeflemea:

— Dumănică, mă Dumănică, ce stai aşa „pansiv"?

Iar el se uita la noi lung, gata par'că să ne răspundă. Se îmblânzise ca un leu în menajerie: par'că-i pierise mult din sburdălnicie. Iar în după amiezile calde mă duceam la umbră sub nuc şi-l găsiam tolănit pe iarbă.

Mă culcam lângă dânsul, îl luam de gât şi adormiam aşa. De câte ori nu mă deşteptam apoi în mângâierile mamei, care găsia în acest semn de prietenie un drăgălaş tablou!...

Dar prietenia noastră trebuia să aibă o întrerupere. Duminică fu trimes la păşune cu mama-sa pentru câteva săptămâni. Ne-am luat adio şi am plâns cu tot dinadinsul şi eu şi Marioara. L-am sărutat pe botul lui catifelat; şi scoţând batista ne-am şters ochii şi i-am şters şi lui, că ni se părea peste puţinţă să nu plângă şi el de aşa despărţire:

— „La revedere, Dumănel, să vii sănătos, puiul mamei!" îi striga Marioara, pe când el se ducea cu cireada de boi şi de vaci, cari aveau să-i fie de acum încolo tovarăşe de păsent. Fără el, livedea ne părea pustie nici nu ne mai duceam sub nuc la stâlpul singuratic. Ne învăţasem aşa de bine cu botşorul acela sglobiu!...

Timpul trecu însă iute şi într'o seară aflarăm că Duman a venit acasă. Ne culcaserăm. Am vrut să ne îmbrăcăm şi să-l vedem chiar în clipa aceea: dar ne opri tata, spunându-ne că ne pedepseşte. D'abia am aşteptat sosirea dimineţii. Din zori ne-am repezit în livede, călcând prin iarba plină de rouă, numai ca să ajungem la el, să-l vedem... Vai, nu ne mai cunoştea! Se sălbătăcise. Căpătase un aer de străin şi de prost.

Punându-i mâna pe frunte, ca să-l mângâiem, am dat de două umflături tari şi ne-a podidit plânsul de mila lui. Hi! cum m'am speriat! Am alergat într'un suflet la mama:

— Mamă, Duman e bolnav, are două cucuie la cap; l-au lovit boii; să-l vezi ce trist e!..

Mama râse atunci şi ne spuse că acelea sunt viitoarele lui podoabă ce va trebui să încunune fruntea lui Duman, cornuţele.

— „Feriţi-vă de prietenia lui", ne zise mama: „lăsaţi-l în pace de acum, căci asta e o boală moipsitoare; se ia lesne:

Mama ne-a cam speriat şi Duman pierdu mult de atunci în ochii noştri; cucuiele acelea nu-i veniau bine deloc.

— Nu e aşa, Marioaro că e urît?

Marioara vru să mai pue încă odată la încercare prietenia şi se apropie de el să-l necăjască. Însă cu o mojicie şi o răutate neaşteptată, chîr Duman luând un aer de bou obraznic se repezi s'o împungă. Fetiţa fugi ţipând.

De atunci l-am ocolit. Însă mi-era un dor nebun după Dumănel dintâiu, după mititelul, sglobiul Dumănel, care se juca cu noi, mânca şi dormia cu noi ca un om...

Câte puţin din toate cele

Moartea celebrului jurist prof. Le Fur

Zilele acestea a murit la Paris celebrul jurist francez profesor Le Fur. Le Fur a devenit celebru prin cunoaşterea profundă a dreptului internaţional. În numeroase cazuri deosebit de dificile de drept internaţional, cuvântul lui a fost hotărîtor. Profesorul Le Fur a devenit cunoscut deasemenea prin prezentarea judicioasă şi juridică a nedreptăţii făcută Franţei de către Anglia după încheierea armistiţiului.

Societatea de filme Ufa împlineşte 25 ani de existenţă

Cea mai mare societate de filme germană, Ufa, sărbătoreşte 25 de ani de existenţă. Societatea a fost creiată de către ministerul de războiu în anul 1917 pentru propagandă prin film şi fotografie. Ludendorff a cerut în acelaş an o unificare a industriei cinematografice germane, pentru a putea ajunge la o influenţare unitară a masselor în interesul statului. Prin aceasta a dat iniţiativa pentru crearea societăţii Universum-Film. În anul 1918 s'a adăugat societăţii Ufa o secţie specială pentru filme culturale. În 1936 s'a rulat primul jurnal instructiv al soc. Ufa. Astăzi se realizează jurnale cinematografice săptămânale în 29 limbi diferite. Deasemenea se organizează actualmente secţiuni speciale pentru microcinematografie şi filme de biologie.

Clei sintetic de legătorie

După experienţe îndelungate, s'a ajuns în Germania la un nou procedeu pentru legarea sau repararea cărţilor, care se bazează pe inventarea unui clei sintetic. Acest procedeu este folosit în Germania aproape de toate bibliotecile mari, pentru menţinerea cărţilor în bună stare, pentru păstrarea lor şi pentru a da cărţii un aspect mai atrăgător.

Peşti de apă dulce aclimataţi în Marea Baltică

Experienţa făcută pentru prima oară acum 13 ani de a aclimatiza păstrăvi de apă dulce în Marea Baltică a reuşit pe deplin. Păstrăvii de apă dulce aruncaţi în mare în apropiere de Kolberg s'au desvoltat în numai 9 luni, ajungând la greutatea de 1 kgr. Experienţele au fost continuate. Zilele acestea Institutul pentru pescuitul în Marea Baltică a aşezat în golful dela Luebeck încă 10.000 plevuşti de păstrăvi-curcubeu, 26.000 de păstrăvi de apă dulce şi 12.300 de păstrăvi curcubeu la Gr. Jasmunden lângă Ruegen. Astfel se vor aclimatiza iarăşi în Marea Baltică 50.000 de păstrăvi, peşti cunoscuţi că trăiesc numai în fluvii şi ape repezi. Icrele de păstrăv au fost importate din Letonia şi au fost desvoltate în păstrăvăriile germane.

Piele din inimele animalelor

Pericardul animalelor, care rămâne în număr deosebit de mare la abatoare fără să aibă vreo întrebuinţare, neputând fi folosit nici ca nutreţ pentru vite, serveşte de câtva timp la fabricarea unei piele foarte fine, care, depinzând de felul tăbăcirii, poate fi folosită la producţia căştilor pentru piloţi, căşti de tot felul, mănuşi, încălţăminte pentru femei şi copii, nasturi de piele şi alte obiecte utile. Noua piele se poate prelucra deasemenea în mod excelent ca piele de căptuşit şi în contra sudorii. În toate abatoarele şi măcelăriile din Riga a fost organizată strângerea pericardelor animalelor tăiate. Prelucrarea în piele se face de către fabrica „Viktoria".

Trăsnetul preferă pe bărbaţi

Instituţiile de asigurare au constatat că printre zece persoane lovite de trăznet se găsesc în medie 8 bărbaţi şi numai 2 femei. Această constatare s'a făcut pe baza statisticelor. Numărul procentual mult mai redus al femeilor se explică, după părerea societăţilor de asigurare, prin faptul că femeia se expune în genere mai puţin vremii proaste şi pericolelor ei.

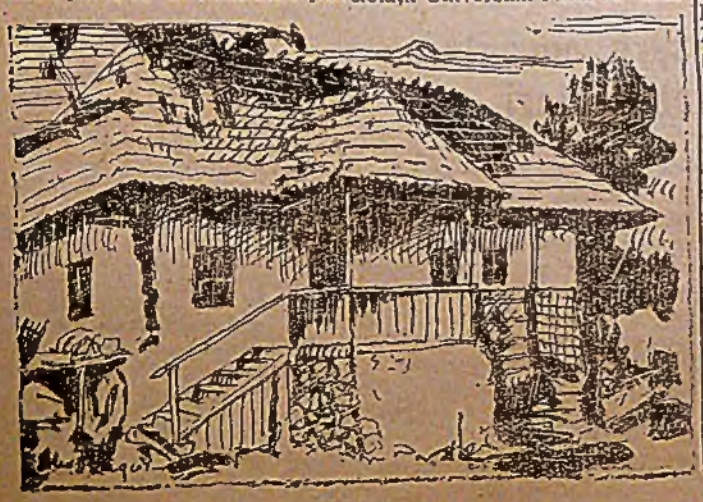

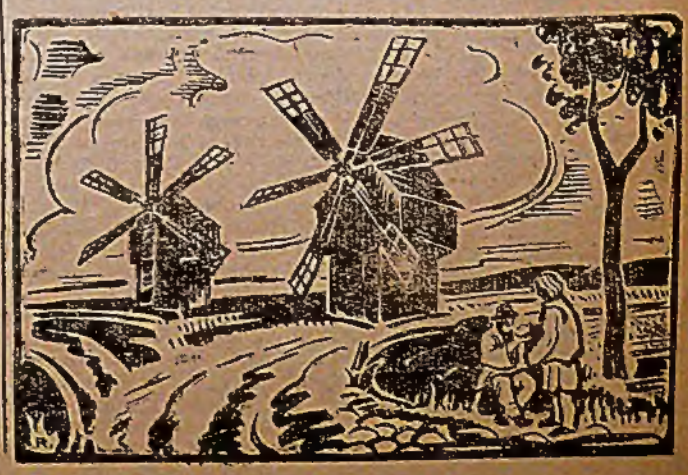

Nu întrebuinţa niciodată expresia periculoasă: „trebue să fie ceva adevărat în aceasta". Cine o foloseşte e ca şi molipsit.

MISIUNEA TINERETULUI

Tineretul român, conştient de vremurile grele prin care trecem, a căutat mereu să fie la înălţimea chemărilor spre năzuinţele noastre supreme, contribuind cât mai mult la ridicarea prestigiului neamului şi la reuşita luptei ce-o ducem cu atâta înfrigurare contra comunismului. Din primele ceasuri ale războiului, el şi-a dat seama că se joacă marea carte a existenţei noastre şi-a pornit entuziast spre moarte, pentru salvarea fiinţei statului şi apărarea istoriei scrisă cu atâtea jertfe dela întemeerea noastră şi până acum. Mari au fost faptele de arme şi neuitate vitejiile ostaşilor noştri tineri, plini de avânt şi viaţă, apostoli ai credinţei de veacuri... Pe front, acolo unde viaţa se sprijină de un fir de păr, şi clipele sunt umbrite de ţiuitul clocotitor, unde singură virtutea şi dragostea de ţară se ridică deasupra tuturor, tineretul român a fost la înălţimea aşteptărilor şi a croit drum de vis şi fericire ţării atât de mult încercată. Peste hotare, până în cel mai depărtat colţ al lumii, a pătruns ca o raza unei lumini binefăcătoare, strigătul lui de curaj şi biruinţă. El ştie că noul stat român, statul Mareşalului Antonescu, se sprijină pe munca şi jertfa lui, pe gândurile lui sănătoase. De aceea sângele care se varsă departe în ţărâna Rusiei, este pecetea de totdeauna a dreptăţii noastre şi piedestalul pe care se va ridica mâine temeliile puternice ale României Mari.

Alături de cei de pe front, cari sunt permanent în mintea şi grija noastră, tinerii rămaşi în ţară se întrec într'o frăţească şi strânsă colaborare să ridice pe culmi tot mai mult, tot mai vizibile, comorile spirituale şi sufleteşti ale ţării noastre. Un fapt destul de concludent şi de exemplar a fost decorarea de către M. S. Regele Mihai I, la propunerea domnului Prof. Mihai Antonescu, primul ministru, a studenţilor dela facultatea Cluj-Sibiu cu „Crucea Serv. Credincios cl. III" pentru merite la învăţătură. Începând de la primul an şi până la ultimul, toţi cei cari prin munca lor neobosită s'au distins în mod deosebit, au fost răsplătiţi şi daţi ca exemplu. Din colaborarea aceasta continuă, pe toate fronturile, mână în mână porniţi spre acelaş ideal, vom putea înfăptui marile opere pe care neamul nostru le aşteaptă şi vom putea alunga cât mai departe norii ameninţători din jurul graniţelor noastre.

Constantin Salcia

ARMATA ROŞIE, ŞUBREDĂ ŞI TERORIZATĂ, NU POATE IMPIEDICA VICTORIA NOASTRA

Vorbind de securitatea Uniunii Sovietelor, Lenin insistase, cândva, asupra necesităţii unei armate disciplinate.

Aşteptările lui n'au fost însă, confirmate. In pragul celui de al treilea an de război, situaţia armatelor roşii este într'adevăr, dezastruoasă. Ofensiva lor nu se datoreşte elanului, spiritului de abnegaţie, ci teroarei. Sovietele au aruncat în luptă toate rezervele; au adus copii de 14 ani, cum am văzut în descle acţiuni din cotul Donului, constituind, cu oameni cari nici nu ştiu ruseşte — gruzini şi uzbeci, la cari s'au adăugat ultimele rezerve din Siberia, o armată de sclavi.

Ei se bat doar cu disperarea, care se frânge însă, din zi în zi, de dârzenia oştilor germano-române.

Căci, trebue să recunoaştem: o armată, oricât de numeroasă şi de bine înzestrată ar fi, nu poate câştiga victoria, dacă nu s-a călit sufletul la jocul unui ideal.

Lipsiţi de orice morală, şi fără o conştiinţă a datoriei, sovieticii sunt instrumentele celor cari i-au spoliat, distrugându-le metodic, familia şi credinţa.

Mulţi ţărani, opunându-se la evacuarea averilor au fost schingiuiţi şi deportaţi. Li s'au confiscat totul, până la cămaşe.

Lângă Don, în satul Rubaskin un muncitor nea desvăluit sinzgura sa metafizică: *muşchii*, pe care nu-i mai acopereau mânecile zdrenţuite ale cămăşii. O avea de trei ani! N'o mai schimbase.

Poate fi vorba, oare, de o armată disciplinată, aşa cum o visa Lenin?

Astăzi, desiluzia i se verifică. Conducătorii sovietici, — care n'au reuşit decât să organizeze mizeria, robind spiritul de rezistenţă al unui popor, rămas în umbra civilizaţiei, — vor avea, până la armă, surpriza unei revoluţii. Luptăm deci cu o armată lipsită de energie, terorizată şi mistificată de o propagandă criminală.

Soldaţii noştri cunosc prea bine aceste lucruri: de aceea voinţa noastră de a înfrunta avalanşa ruscască este legată de credinţa în isbânda finală şi definitivă, de care nimeni nu trebue să se îndoiască.

In cursul celor doi ani de luptă s'a putut verifica un mare adevăr: sovieticii au fost întotdeauna inferiori românilor şi germanilor dacă trebuiau să se lupte în condiţiuni egale. Un regiment românesc întâlnind un regiment roşu îl punea întotdeauna pe fugă. Trebuia să vină alte câteva regimente pentru a putea menţine poziţia apărată.

In ofensiva din această iarnă s'a constatat acest lucru. Ruşii n'au putut înainta decât pas cu pas şi numai după ce jertfeau cu nemiluita mii şi mii de vieţi de oameni. Oricât a voit să obţină o decisivă, comandamentul roşu n'a ajuns decât să-şi macine forţele, pentru câteva sute de chilometri pătraţi, pe cari vor trebui să-i părăsească în această primăvară.

Dacă punem faţă în faţă ofensivele germane cu cele ruseşti, constatăm că fiecare ofensivă germană a costat pe ruşi milioane de morţi, răniţi şi prizonieri, în timp ce ofensivele ruseşti în loc să ducă la slăbirea adversarului au dus la consumarea forţelor lor. Iată de ce armata roşie nu va putea împiedica victoria noastră şi a aliatului nostru.

Inamicul foloseşte propaganda spre a ne răpi credinţa în dreptatea şi victoria finală şi cu nădejdea că, astfel, ne va înmuia hotărirea noastră de luptă. Combate propaganda inamicului.

TRECUTUL ŞI VIITORUL

Războiul pe care-l ducem de aproape doi ani în Răsărit a răscolit cu avânturile lui întreaga istorie a neamului românesc. Sufletul tuturor s'a întors în trecut pentru a se cumineca în lumina elanurilor care-au înălţat faptele într'o credinţă nestrămutată şi le-au condus spre victorie. Am pornit ca să căutăm pilda luminoasă a marilor virtuţi şi-am regăsit-o, plină de duh românesc, de voinţă naţională şi de credinţă în trăire, peste veac a tot ceea ce este românesc... In căutarea aceasta magică toate faptele mari au reînviat îmbrăcând o mantie de apoteoză, fermecată, a cărui lumină s'a aşezat ca un polen pe mâinile noastre. Mai ales această forţă a trecutului a condus oştile, într'un elan măreţ spre biruinţe, biruinţe care s'au aşezat repede alături de marile biruinţi ale trecutului. Astfel acest război a făcut să ne cunoaştem mai bine, să ne legăm mai puternic de trecut şi să păşim cu încredere mai mare spre viitor. A fost un timp când prea am trăit în realitatea imediată, uitând de trecut şi fără să privim spre viitor. Era orizontul vieţii noastre atât de strâmt, atât de sărac! Ne mulţumeam să trăim în „azi", ca şi cum în noi ar fi început şi tot cu noi s'ar fi sfârşit lumea. Tineretul era sătul de viaţă, plictisit, ar fi vrut ceva, dar nu ştia că... Cauza acestor stări, era ruptura cu trecutul şi lipsa unui ideal. A trebuit să vie un cataclism, să scuture lumea întreagă ca să ne trezim la realitate, să deschidem ochii, să privim în jur, să ne aducem aminte. Imi vine mereu în minte imaginea unui om care într'un accident şi-a pierdut memoria, care-i revine peste mulţi ani tot printr'un accident. Pentru el începe o viaţă nouă, o altă primăvară. Poate că într-un impas la fel a fost şi ţara noastră la un moment dat. A venit o lovitură a destinului şi ne-am trezit din somn. Uitasem trecutul!

Războiul pe care îl ducem de aproape doi ani, răscolind istoria neamului acesta, l-a răscolit însăşi sufletul, i-a răscolit tradiţia. Căci tradiţia înseamnă permanenţa sufletului unui popor, care se manifestă armonia creând o unitate şi conducând forţele spirituale spre un ideal. In lupta pentru idealul de libertate şi dreptate, se integrează sforţarea războinică de astăzi a Neamului. In această luptă se sprijină credinţa creştină şi dragostea de pământ, pentru care acest popor a luptat de-alungul veacurilor şi a învins.

Mihail Şerban

DE UNDE ATÂTEA TANCURI SOVIETICE?

In fiecare zi comunicatele de război germane menţionează noui şi uluitoare cifre de tancuri sovietice grav lovite, distruse, capturate sau imobilizate. Aceste cifre sunt mai degrabă inferioare celor reale, fiindcă, după cum o ştie orice soldat care a fost pe front, rapoartele despre tancurile atinse sunt controlate cu multă grijă. De altfel nici trupele nu mai raportează despre loviturile nesigure. Imensa majoritate a tancurilor scoase din luptă este de producţie sovietică. Livrările uriaşe, ca din basme, de tancuri engleze şi americane se manifestă numai prin apariţii răzleţe de astfel de tancuri, cu excepţia bătăliei de încercuire dela Harcov. Acum în iarnă comandamentul bolşevic aruncă în luptă aproape exclusiv tancuri sovietice, de tipurile KW I, KW II şi T 34. Cu tancurile engleze şi americane armele germane au terminat-o mai repede decât cu cele bolşevice.

Cum reuşeşte Uniunea Sovietelor să continue a produce tancuri în această măsură şi a le arunca în luptă? Cine mai are nevoe de o dovadă că atacarea Europei a fost pregătită de decenii întregi, o găseşte în producţia de tancuri sovietică. Germania cunoaşte din proprie experienţă timpul şi greutăţile pe care le cere producţia în serie a armelor grele. Chiar cu cele mai brutale metode de lucru, Uniunea Sovietelor n'ar fi reuşit să ajungă la această producţie uriaşe în numai un an şi jumătate de când durează războiul. Fabricile de tancuri sunt rezultatul diferitelor planuri cincinale cari au început să dea rezultate încă de pe vremea când în Germania guvernau Stresemann şi Bruening.

Adânca înaintare a trupelor germane în teritoriul sovietic a smuls bolşevicilor posesiunea sau folosirea unor importante zăcăminte de cărbuni şi minereuri de fier. Deasemenea uzine de tancuri şi fabrici de tractoare, precum şi alte foarte importante întreprinderi de armament — precum cele dela Stalingrad şi Voronej — nu vor mai putea produce în cursul acestui războiu, atât de nimicitor a trecut peste ele tăvălugul bătăliilor. Dar organizaţia de înarmare a Sovietelor, pregătită de multă vreme în vederea războiului ce urma să fie declanşat, a înfiinţat fabrici în regiuni extrem de îndepărtate de Europa, unde atacarea lor este imposibilă, în parte la mare distanţă de regiunile carbonifere şi cu minereuri. Creatorii acestor fabrici nu s'au turburat de loc la ideea că ele sunt absolut nerentabile în sens economic, din cauza marilor cheltueli de transport. Au fost prevăzute cu mari rezerve de cărbune şi fier brut. In afară ile aceasta industria vest-siberiană din Urali şi bazinul Kuzneţk dispun de rezerve imense.

In ce priveşte cifrele tancurilor grav lovite, mai trebue observat un lucru. Aceste tancuri mai pot fi utilizate în marea lor majoritate numai ca fier vechi. Dimpotrivă, un tanc făcut lucrupabil să se mai mişte, poate fi luat înapoi în cursul luptei sau în noaptea următoare şi după o anumită trecere de timp să fie din nou aruncat în luptă, reparat. Soldaţii germani s'au găsit adesea în faţa unor tancuri sovietice ale căror „răni" dovedeau că ele mai luptaseră şi altă dată. De aceea astăzi toate tancurile grav atinse sau numai imobilizate sunt aruncate în aer după luptă cu ajutorul minelor şi altor mijloace, ceeace constitue una dintre principalele misiuni ale trupelor de recunoaştere şi de asalt nocturn. Fiindcă altminteri ar fi uşor ca după câteva săptămâni coloşii să capete din nou viaţă.

Din toate rapoartele trupelor rezultă un singur lucru: armamentul şi construcţia tancurilor inamice sunt de calitate mai proastă. Este desigur o consecinţă a grabei, fiindcă lucrul ordinar se face mult mai repede decât cel de precizie. Se raportează deasemenea mereu despre apariţia în tot mai mare măsură a tipurilor uşoare, care se construesc mai repede decât cele grele şi foarte grele. Cu toate acestea însă, şi cu toate că echipagiile şi tehnica tancurilor inamice au regresat calitativ, lovirea unui tanc este o adevărată performanţă. Pare simplu când citeşti că un tunar, decorat cu Cavaleria Crucii de Fier, a lovit într'o singură zi 20 de tancuri cu tunul său 8,8 cm. Dar încordarea nervoasă, momentele trăite atunci când trebue să aştepţi cu sânge rece apropierea valului de coloşi până la distanţa potrivită, şi efortul continuu pentru respingerea atacului executat cu forţe superioare, toate acestea nu pot fi exprimate prin cuvinte. Atacarea tancurilor cu încărcătura explozibilă de către pionieri sau infanterişti constitue o îndrăzneală şi un eroism fără seamăn.

Ar fi de aceea greşit să se conteze pe o scădere a cifrei tancurilor lovite. Posibilităţile de producţie ale bolşevicilor sunt ca şi până acum importante. Dar tot atât de greşit ar fi să se creadă că lucrurile vor putea merge aşa la infinit. Va începe curând să-şi facă efectul nu numai pierderea rezervelor de materii prime, a fabricilor, a braţelor de muncă, etc.; într'o bună zi şi epuizarea maşinilor şi aparatelor îşi va arăta consecinţele. (Ess).

PAGINA VESELĂ

LEAC, NU GLUMĂ!

— *Aoleo, nu mai pot! Nu mai pot!*
— *Dar ce ai, mă Mitică? Ce te vaiți ca o femeie?*
— *Cum să nu mă vaet mă? Mă doare d'aia mă valt.*
— *O fi, dar ce te doare?*
— *Ochiul mă doare!*
— *Păi de ce?*
— *Știu eu? Dacă aș ști, nu ți-aș mai spune ție...*
— *Atunci du-te la doctor!*
— *La doctor? De-acolo viu.*
— *Și ce ți-a spus?*
— *Mi-a spus să fac o rețetă, mi-a dat și farmacia unde s'o fac și mi-a mai spus cât mă costă vizita!*
— *Tu ce-ai făcut?*
— *Ce să fac? I-am plătit și-am plecat!*
— *Eu aș avea un leac!*
— *Zău? Păi spunemi-l și mie!*
— *Sigur c'o să ți-l spun... Da' numai să ai curaj.*
— *Atunci uite ce s'a! Într'o seară am răcit. Și când am venit acasă, jale... Îmi crăpau ochii de durere?*
— *Prin urmare tot ochiul, nu?*
— *De ce nu mă lași omule, să termin? Așa... Mă durea o măsea, da' durere, nu glumă că am sculat și vecinii... Așa până a doua zi, când m'am dus, cum s'a luminat de ziuă la un dentist...*
— *Și ăsta mi-a dat leacul! Mi-a scos-o!*
— *Ce vorbești?*
— *Dacă-ți spun! Și de-atunci nu mai am nimic! Pe onoarea mea!*
— *Interesant!! Însă nu văd legătura cu... ochiul!*
— *Ba da! Legătura e evidentă, dragul meu!*
— *Care-i aceia?*
— *Scoate-ți și tu ochiul cum mi-am scos și eu măseaua! Și scapi de durere cât ai zice cinci!...*

Nu știe

— Am auzit, dragă! Am auzit! A murit unchiul tău! Păcat!
— Da! Era om bun!
— Dar și-a păstrat mintile până'n ultima clipă?
— Nu știu dragă! Încă n'am deschis testamentul!

Vecinii

— Auzi! Plânge copilul!
— Aud... Ce vrei să-i fac?
— Tu nimic! Dar nevastă-ta! Să-i cânte!
— A, nu!
— Nu? De ce?
— Mi-au spus toți vecinii că mai bine rabdă să plângă copilul decât să cânte nevastă-mea.

CONFERINȚA DELA CASABLANCA

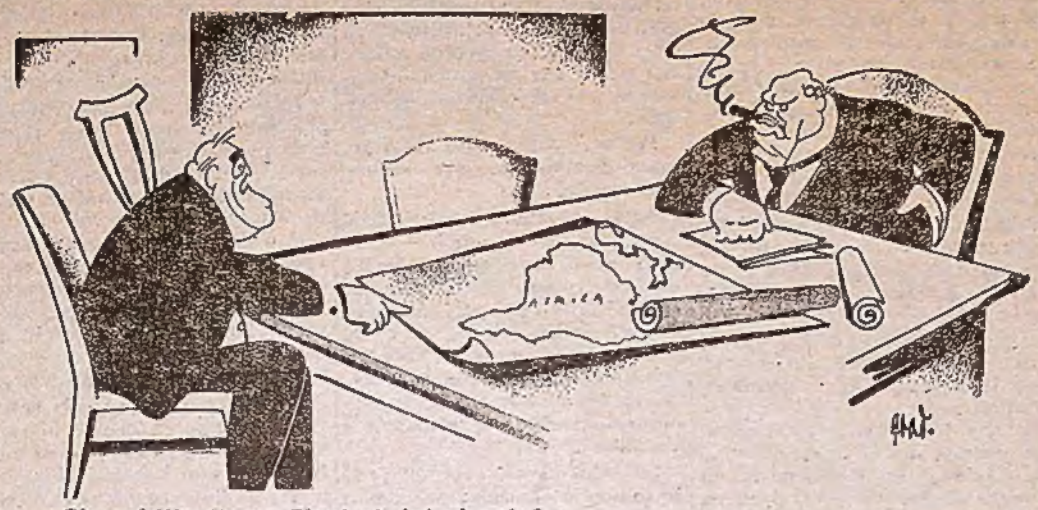

Churchill: *Cum? Vrei să iei și asta?*
Roosevelt: *Ce? Harta? Nu, nu-mi trebue! Crezi că d'asta am venit aici? Mie nu harta, ci Africa îmi trebue!*

ȚĂRANUL ȘI ZARAFUL

Nea Petrache Turtoi e un om de treabă în satul lui, dar e cam prostănac. Toluși meteahna asta nu l-oprește să fie un gospodar acătării, fiindcă este un om muncitor. Într'una din zile aude în sat pe notar spunând că anumiți bani nu mai merg și că trebuiesc schimbați. Cum avea și Petrache bani din aceștia, atunci întrebă:

— Domnule notar, eu am bani d'ăștia de care spuneți dv. Unde să-i schimb? Să viu la dv.?

— Nu, bădie, trebuie să te duci cu ei la târg dacă nu vrei să-i cheltuești. Acolo sunt niște negustori care-i schimbă. Le dai și lor ceva acolo și scapi de bucluc.

— Atunci trebue să plec la târg?

— Da, bădie!...

Și ce și-a zis nea Petrache? Tot se duce la târg; să ia și niște vite să le vândă. Că acolo în târgul acela era și târg de vite. Dar ca să se poată duce, trebuia să-și ia și nevasta ca să-i ajute... Am uitat să vă spun că nevasta lui nea Petrache era ea femeie gospodină, da' era urâtă foc. O aia slabă, înaltă și ciupită de vărsat, încât singura nemulțumire a lui era ea... O luase de nevastă mai mult de gura unui moș al lui care se prăpădise. Și rămăsese cu ea. Ce-avea să-i facă? Se chema că e nevasta lui și cu zata basta.

Deci și-a orânduit omul toate cele necesare și-a luat nevasta și-a plecat la târg, în scurtă vreme și-a vândut cu preț toate vitele, și-a pus banii la chimir și a plecat să caute pe oamenii aceia care schimbă banii.

Intrând ici și colo, a aflat însfârșit unde să-și schimbe banii. Înainte de a intra, a cetit și el, căci știa ceva carte, ce scria pe firma negustorului. Acolo scria așa: „Birou de schimb. Se fac orice feluri de schimburi".

O idee năstrușnică a încolțit în mintea lui și bucuros peste măsură, lăsându-și femeia afară, a intrat înăuntru.

— Bună ziua!

— Bună ziua bade! Ce te-aduce pe la noi?

— Păi am niște bani de schimbat! Și notarul nostru ne-a spus că numai la dv. se poate schimba...

— Da! Dăi încoace! Ai mulți?

— Nu prea, domnule... Nițeluși...

Zarafu l-a luat banii și i-a schimbat și i-a înapoiat...

— Domnule, dv. schimbați orice?

— Da... Dolari, lire italiene, dinari, leva...

— Bun, hm, întrerupse bucuros nea Petrache... Dacă-i așa treaba, fii matale așa de bun și schimbă-mi și muierea aia de afară... E nevastă-mea... Da' e urâtă foc... V'aș ruga să-mi dați alta mai frumoasă și dacă se poate, ceva mai tânără!...

SĂ RÂDEM

Pedeapsă

Într'un cerc de oameni însurați a început bârfeala.

— Dragă, începe unul, e revoltător numărul bărbaților neînsurați. Nu mai ai loc de ei... E un pericol social...

— Da, spune altul. Gândiți-vă: nevestele noastre sunt într'un pericol permanent...

— Ar trebui pedepsiți exemplar. Ca să simtă pedeapsa...

— Sigur! Și care ar fi aceia? Cici trebuie să li se dea o pedeapsă gravă.

— Am găsit-o! să-i însurăm pe toți!

Vânător

— Închipuiește-ți că Mitică, prietenul nostru, a plecat alaltăeri la vânătoare fără pușcă!
— Serios?
— Dacă-ți spun!...
— Și când a observat?
— Când a ajuns acasă și i-a dat nevestei sale iepurele pe care-l vânase dela... nu știu ce băcănie!

La doctor

— Și mai ales, domnule, ferește-te de emoții! Să n'ai nici bucurii prea mari, nici întristări. Că altfel boala de inimă pe care o ai poate să-ți fie fatală!
— Așa? Atunci, domnule doctor, o să mor aici, la dv!
— La mine? De ce?
— Păi o să-mi cereți să vă plătesc consultația! Și asta nu e un motiv puternic de întristare?

Nevasta

— Ce-i cu tine, Puiule? Ești amărât!
— Da! Mi-a fugit nevasta!
— Mare fraier ești! Să-ți pară bine, nu rău! D'asta ești tu trist?
— Nu, dragă! Sunt trist când mă gândesc că o să vină înapoi!

Ce anume?

Noaptea la un colț de stradă.
— Punga sau viața!
— Zău? Și ce anume vrei d-ta: punga goală sau banii din ea? Că viața îmi mai trebuie!...

HAZURI

Avertisment

In timpul războiului trecut un general francez, care avea comandă pe front, s'a însurat cu o fată cam tinerică. Și sigur, glumele au început pe socoteala aceasta. Într'o zi, pe când se afla la popotă, un colonel mai tânăr îl întrebă:

— Domnule general, v'ați căsătorit? Primiți din partea noastră urările cele mai călduroase!

— Vă mulțumesc, dar în acelaș timp dau un avertisment: după cum știu să apăr frontul de aici, tot așa mă pricep să apăr și acest al doilea front.

Întrebare

— Domn'goară dumneavoastră iubiți animalele?
— Depinde, domnule!
— Cum? De ce depinde?
— De felurite motive! De pildă, d-ta, vrei să mă ceri în căsătorie?

Reclama

—Ascultă dragă, de ce-o fi răzând toată ziua Marioara?
— Face reclamă lui bărbatu-său!
— Cum adică?
— Așa! Nu știi că bărbatu-ei este dentist?

Motiv

— Bine mă, pungașule, dacă ai găsit în stradă inelul, de ce nu l'ai adus la poliție?
— Fiindcă eu m'am luat după cele ce mi-a spus inelul, domnule comisar!
— Cum?
— Așa, zău, să mor, domnule comisar! Uitați-vă dv. aici înăuntrul lui! Nu zice „ai tău pentru totdeauna"?

Nicușor

—Nicușor, care e cel mai frumos cadou la care ții tu?
— Toba, unchiule!
— Cum? Toba?
— Da! De câte ori mă apuc s'o bat, de atâtea ori îmi dă mama câte un pol ca să-i dau pace!

La restaurant

— Domnule, vinul ăsta nu face nici două parale!
— Puțină răbdare domnule!
— Cum adică?
— Păi n'ați cerut încă plata!

SĂ-L CREDEM?

Soțul: *Uliu, nevastă, să te ferească Dumnezeu când m'oiu înfuria cu odată! Praf te fac!*

ȘI-AȘA E BINE!

El: *Iar dragă? Iar ți-ai cumpărat o blană?*
Ea: *Da, însă nu cu banii tăi!*
El: *Atunci cu ai cui bani?*
Ea: *Cu banii mei! Da! Fiindcă am vândut blana ta!*

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitării și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să luați cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Luneа, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARĂ RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMÂNO-ITALIANĂ

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMÂNO-GERMANĂ

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMÂNEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească: *Marția ora 17*
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

EPISOADE EROICE PETRECUTE RECENT LA DON

In noianul de fapte vitejești ale infanteriștilor, artileriștii au avut o contribuție din cele mai mari. Contemplând luptele duse în cotul Donului de către Divizia de olteni, ne defilează în minte filmul atâtor fapte mărețe, cunoscute și necunoscute Nației. Sunt atât de numeroase isprăvile bravilor noștri artileriști, încât au ajuns vestite, mai ales în armata germană.

Artileria românească, în special artileria ușoară și-a câștigat o reputație strălucită în cursul acestui război, datorită mai ales tirului său precis. Rezultatele au fost recunoscute în egală măsură de către prieteni și dușmani.

Dar, iată că ne vine în minte și povestim un episod petrecut recent la Don, într'una din zile când bolșevicii au făcut un mare efort de pătrundere în sistemul de apărare al liniilor românești.

Ne aflam într'o seară la Gurbatova, sat curat de cazaci, așezat la câteva sute de metri de apa domoală a marelui fluviu. Dealul poziției noastre, înalt de aproape 300 m. domină taberile dușmane până hăt departe unde terenurile ce preced lunca, unduesc armonios expunându-și din plin plasticitatea netedă.

Noaptea era înstelată, fără lună. Puteam deci să ne strecurăm fără a fi văzuți până aproape de malul apei, la observatoarele cele mai înaintate ale tunarilor.

Aici, comandantul unui regiment de artilerie ușoară și-a arătat virtuțile.

Proectilele dușmane scormoneau în adânc pământul, proteguind construirea unor capete de pod, pe care bolșevicii încercau să le tot facă în vederea acțiunilor ce urmau să le înceapă mai târziu.

La unul din aceste posturi de observație, comandantul Regimentului observa mișcările dușmanului și coordona focul tuturor bateriilor cu un calm impresionant. Inamicul se afla la aproximativ 400 m. pe malul celălalt; rachetele lui albe, luminau puternic grupul unor pionieri care sub tirul artileriei noastre continuau să lucreze la așezarea unor pontoane. Foarte des observam fâlfâitul obuzelor românești, trecând peste capetele lor, silindu-i să se facă una cu pământul.

Cu cât se apropia miezul nopții, artileria sovietică, reacționa din ce în ce mai puțin, lăsând să se înțeleagă că dușmanul renunță la orice acțiune ofensivă.

Zece ceasuri încheeate a stat neclintit cu receptorul telefonului la ureche, împărțind feluritе ordine comandanților de baterii și numai în zori când întreaga vale vuia în vijelie de ghiulelele vrăjmașe ne-am dat seama de prieceperea acestui mult încercat comandant.

Când noaptea a început să se îngâne cu ziua, tunurile vrăjmașe de toate calibrele, au încercat să răstoarne pământul demascând intenția pe care experiența distinsului ofițer le-o bănuise de cu seară.

La ora cinci dimineața, glasul dușmanuli se transformă în furtună.

Dar colonelul nu reacționează de astădată, ci se mulțumește doar să observe mișcările adversarului. Un moment ni se pare că puhoiul de cavaleriști care foiau în jurul pontoanelor ne vor năpădi, atât de mulți erau. Abia când călăreții au ajuns la mijlocul podului improvizat, talazurile de flăcări românești pornesc fulgerător în pontoane, împroșcând moartea printre oameni și cai.

N'au fost trase în total decât opt lovituri; doar șase din ele au fost suficiente, pentrucă din podul construit să nu mai rămână decât niște sdrențe de scânduri, plutind în voia apei. Nu mai vorbim de spaima și debandada celor rămași pe mal.

Care cum puteau, fugeau în toate părțile, lăsând totul în voia soartei. Rădea colonelul, râdeau artileriștii dar mai ales râdeau de se prăpădeau infanteriștii. Dar colonelul a mai jucat și alte feste bolșevicilor.

Odată, la Dubaskoy, când două tancuri sovietice reușiseră să se infiltreze printre liniile infanteriștilor, a îmbrăcat un tun în foi de cort, punând în acelaș timp patru soldați să-l miște peste câmp. Tragerile directe au fost atât de precise încât un tanc vrăjmaș a fost scos din luptă dintr'o singură lovitură. Stratagema a prins se vede treaba, întrucât bolșevicii înspăimântați au părăsit și al doilea monstru de oțel predându-se infanteriștilor.

Credeau bieții cioloveci că au fost contraatacați de către o unitate blindată.

Altădată o secție ușoară inamică turbura neîncetat cu insistențele ei, compania căpitanului Filimonescu. Observatoarele o căutau de zor, fără nici un rezultat.

Atunci bravul colonel se strecoară până în liniile infanteriștilor, urmărește loviturile și după câteva minute de observare cu ajutorul lunetei o descoperă într'o tr'o margine de deal în dosul unei mori de vânt; regulează o tragere scurtă, precisă, ochește direct și secția dușmană coboară în tăcere.

„Mi-a părut foarte rău de moară" exclamă cu multă amărăciune distisul ofițer român.

— Am aflat în urmă, — ne spunea colonelul, că era singura moară de care se foloseau locuitorii satului.

Un căpitan ne povestește că era a patra baterie rusească redusă la tăcere în acea zi, din inițiativa colonelului.

Când a fost felicitat de comandantul diviziei, pentru acest împătrit succes, bravul colonel a răspuns simplu:

— „Omul are câteodată și mult noroc...

Cap. T. T.

Const. Niculescu-Vâlcea
Corespondent de război S. M. P.

Exemplul unui îndrăzneț cavaler al spadei

Desprindem din scrisoarea unui ofițer, distins cu „Mihai Viteazul" pentru strălucitele sale fapte de arme:

„Dragii mei părinți, am auzit că intenționați să mă trimiteți — după război — la Inalta Academie Militară din München.

Eu am hotărît însă, altfel, după ce am chibzuit, nopți de-arândul, în tranșee: să urmez școala germană chiar acum, dar nu între zidurile ei, ci așa cum am început; stând în prima linie a frontului. Și dacă brigada mea va veni în țară, eu mă voiu întoarce, ca *voluntar*, cu oltenii, aici în Răsărit.

Eu înțeleg să fac școala de război pe motocicletă, în tank, în atacuri la baionetă sau — alături de camarazi — la șarjele călăreților, prin ceață și viscol. Așa am învățat, până acum, cele mai frumoase lecții de tactică și strategie".

Sublocotenentul Ciuciu Nicolae, care scrie aceste rânduri, este unul din eroii căzuți în Caucaz, unde-a înfrânt, rând pe rând, cele mai înverșunate rezistențe dușmane, acoperindu-se de glorie. Cei care l'au cunoscut pe tânărul ofițer de cavalerie Ciuciu Nicolae, știu cu câtă însuflețire s'a bătut, trecând, cu succes, în atâtea rânduri, examenul morții.

Aducea, pe câmpul de luptă, în zile grele de vifor, o revărsare de energii, un sbuhcium glorios, o încordare plină de avânt, iar tinerețea lui venea cu o îndoită chezășie: cu vigoarea și cu certitudinea victoriei!

Un mănunchiu de oameni a dus, luni de zile, o luptă inegală și continuă; solidaritatea de rasă le întărea credința unei utilități imperioase, grăbind prăbușirea maselor bolșevice care n'aveau în fața acestor viteți călăreți, decât instinctul conservării. Multe fapte strălucite de arme i-au adus sublocotenentului Ciuciu Nicolae distincția cea mai înaltă. El rămâne un exemplu al unității românești, iar moartea lui viteză, care i-a frânt spada prea de vreme n'a fost o jertfă zădarnică.

ȚĂRANII RUȘI FUG DIN CALEA OFENSIVEI BOLȘEVICE

Uriașa revărsare de oameni și materiale, care constitue ofensiva sovietică de iarnă, a cuprins sub puhoiul ei cutropitor mari spații, populate de țărani și muncitori. Aceștia își găsiseră sub stăpânirea germană climatul de liniște și mijloacele necesare unui trai liniștit și îmbelșugat. Vremea de tristă amintire a Sovietelor trecuse pentru dânșii și ei nu se mai gândeau decât la refacerea timpului pierdut cu rătăcirea lor socială. Deodată călăul mult temut, de acești oameni de treabă — armata roșie — își face din nou apariția la orizont.

Retragerea strategică a trupelor germane este însoțită de lungi coloane de refugiați civili. Țăranii și muncitorii care au învățat dela ocupanți binefacerile sistemului de economie al lumei civilizate nici nu vor să mai audă de Soviete, preferind riscurile retragerii decât chinuita viață sub amenințarea baionetelor bolșevice.

Toți acești oameni sunt de acord în a declara că sunt gata de a lupta până la unul decât a rămâne sub stăpânirea „călăilor" — denumire sub care țăranii înțeleg pe comuniști și pe slugile lor.

Armata germană face toate posibilitățile pentru ca retragerea acestor refugiați să se facă în cele mai bune condiții de hrană și higienă.

După ce pământul nemuncit s'a răsbunat amarnic împotriva bolșevicilor, punându-i în cea mai critică situație în preajma primăverei, iată acum că și oamenii se răsbună, fugind din fața bețivilor însetate de sânge.

Acesta este unul din simptomele cele mai caracteristice, asupra viitoarei mișcări sociale din Rusia. Bolșevismul a devenit odios tuturor acelora care au luat contact cu civilizația, prin solii ei cei mai de elită oslași cruciați.

PIONERII NOȘTRI

In luptele care s'au dat dela începutul războiului și până acum împotriva bolșevismului, trupele noastre și-au cinstit și și-au înălțat în legendă, unele mai mult decât altele, arma din care făceau parte.

Alături de avântul infanteriei, alături de eroismul cavaleriei și de neobosita artilerie, trupele de specialitate ale genului au făcut și ele dovada curajului și a spiritului lor de sacrificiu.

Sub bombardamente ori foc nimicitor de artilerie, pionerii noștri au construit la repezeală, poduri, peste râurile sau fluviile forțate de armatele noastre în înaintarea lor nestăvilită.

Trupele acestea ale pionerilor a făcut, adesea, cele dintâiu cunoștință cu trupele sovietice, salvând astfel, prin sacrificiul lor, pe cei ce veneau după dânșii, în atacurile deslănțuite sau în urmăriri.

Ne vin știri din bătăliile date acum în urmă — ca să nu ne mai ocupăm decât de cele mai proaspete — cu privire la faptele de arme ale batalionului 57 de pionieri, pus la dispoziția unei Mari Unități de pe frontul Donului.

Zile la rând, acest viteaz batalion n'a rămas numai în stricta sa specialitate, ci a trecut la luptă, alături de dorobanții Marei Unități pe lângă care se afla.

In ziua de Decembrie, când printr'un grup de forțe, inamicul pătrunsese în stânga M. U., iar alt grup de forțe rupsese poziția de rezistență a legăturii dintre Grupurile Centru și West, Batalionul 57 de pionieri a fost trimis să contraatace spre a restabili situația.

Cu toate că dușmanul izbutise să pătrundă un kilometru și jumătate în pozițiile noastre, ajutat de o ceață deasă, acest batalion a contraatacat cu un avânt de nedescris și a reușit să restabilească situația, fugărind pe bolșevici de parte și cauzându-le multe pierderi.

Divizia de infanterie a fost, astfel scăpată de primejdia învăluirii, iar manevrele noastre s'au putut pe urmă executa liber, în secretorul de luptă al Marei Unități.

In bătăliile care au urmat după aceea, Batalionul a arătat aceeași dârză rezistență, aceeași viguroasă avântare la atac dând dovadă de înțelegere a datoriei și bogat spirit de sacrificiu.

Drept răsplată pentru însușirile de vitejie ale pionerilor Batalionului 57 și ale comandantului lor, au fost citați pe Corpul de armată din care fac parte, fiind dați exemplu de împlinire a datoriei, de curaj, vrednicie și dragoste de Neam.

Proverbe

Caută ceartă cu lumânarea.

*

Aleargă după bani cu puşca.

*

Ca argint viu fuge paraua.

*

Nu-i în fiecare zi Paşti.

*

I-a intrat cuiul în inimă.

*

Paştele în casă, când are, şi când n'are, se'ntinde la soare.

*

Picătură cu picătură faci se face.

*

Păr cu păr se face cergă.

*

Peştele în mare şi tigaia pe foc.

*

Peştele cel mare mănâncă pe cel mic.

*

L-a fript ca peştele pe foc.

*

Tace ca peştele.

*

Peştele de la cap pute.

*

Cine de cupi se teme, nu devine păstor.

*

Cine jeleşte cuiul, pierde potcoava.

*

Dacă ai sta să numeri păturile, nu mănânci plăcinta niciodată.

*

Cine are piper mult, pune şi în uscate.

*

Se duc ca sarea cu piperul.

*

Doi peperi galbeni supt subţioară nu se ţine.

*

Ca para focului învaţă.

*

Plăcinta pe care nu o mănânci, ce ţi-o că nu se afumă.

*

De ce-ţi baţi joc, nu scapi.

*

Nu-i pădure fără uscături.

*

Tale la palavre

*

Ce nu promiţi, până să treci râul?

*

Mai bine pâine goală cu râs decât mâncări multe cu certuri.

*

Azi când are, mănâncă şi bea şi mâine îşi freacă pântecele.

*

Nu-s demn ghetele să-ţi întorc.

*

Când avem mâncări de dulce, e post.

*

Decât vorbe în urmă, mai bine tocmeală înainte.

*

Ploaia cea măruntă te pătrunde.

*

Ploaia care vine cu putere mare, nu durează.

*

Când nu e ploaie şi grindină e bună.

*

Mă va scoate din ploaie să mă bage la soare?

*

Ploaia subţire ţine mult.

*

Cine fuge de ploaie, dă în grindină.

*

Mulţi doresc din ploaie să lucă şi în noroi se înfundă.

*

Şi plopul e mare, dar umbră n'are.

*

Şi-a adunat poalele în cap.

*

Deja porc şi un păr bun e

*

Ce crezi că pasc porcii.

*

Cine se amestecă în tărâţă, porcii îl mănâncă.

*

Tac pom şi fără om.
Fiecare pom şi cu umbra lui.

*

Când i-a tras una până în Sfambul s'a auzit.

*

Se duce, se duce ulciorul la apă, până ce odată crapă.

*

Poartă apă şi bea vin.

CRONICARII MOLDOVEI

De totdeauna cărturarii neamului au fost cu gândul şi cu sufletul la nevoile şi aspiraţiile ţării româneşti. Ei sunt făuritorii de idealuri, prin ei s'a înălţat neamul, cu munca lor, mai totdeauna nerăsplătită, s'au zidit temeliile de rezistenţă ale statului românesc. Încă din primele timpuri, cărturarii şi-au înţeles misiunea pe aceste pământuri.

In Moldova, s'au gândit oamenii cu ştiinţă de carte că se cuvine ca tot ce se întâmplă pe cuprinsul acestui ţinut să nu fie uitat. Şi generaţiile care vor veni după ei să ştie ce Voevozi a avut neamul, ce lupte s'au purtat, ce biserici s'au înălţat, ce oameni au trăit. Au vrut să arate că şi în Moldova se nasc oameni, cum spuneau ei cu mândrie, adică şi în Moldova sunt oameni cu minte, cu învăţătură, cu dragoste pentru nevoile ţării şi pentru oamenii pământului. Din această iubire pentru pământurile strămoşeşti au început să toarcă firul neamului învăţaţii Moldovei.

Câtva timp, au existat în Moldova cronicari, învăţaţi care însemnau faptele Ţării, dar ei le scriau în limbă străină, fără să fie cutremuraţi de durerile şi bucuriile semenilor şi căutând ca în scrisul lor să imite pe alţi cronicari învăţaţi care nu erau însă Români. Aşa au fost cronicarii Macarie, Eftimie şi Azarie.

La un moment dat, Moldova intră în legături mai strânse cu Polonia, într'un timp când această ţară avea şcoli bune, pline cu învăţaţi renumiţi din Apusul catolic şi când în şcoli se făcea în primul rând carte latinească. Boerii Moldovei treceau în Polonia, fie că se căsătoreau acolo, fie că se adăposteau pe pământurile leşeşti, din cauza prigonirilor politice, fie pentru a-şi da copiii la carte înaltă. Astfel au intrat în legătură tinerii moldoveni cu învăţătura latină, adică au avut putinţa să ia cunoştinţă cu civilizaţia strămoşilor noştri. Învăţând latineşte şi italieneşte dela dascălii polonezi, mulţi dintre ei erau italieni catolici veniţi chiar din Italia. Şi astfel şi-a dat seama tânărul vlăstar moldovean că limba lui e tot una cu cea italiană şi latină. Citind cronicele latineşti, a aflat că strămoşii noştri au venit din Roma, şi astfel ei au putut împleti din nou viaţa românească dela Cristos şi până la 1600 când învăţau ei în Polonia.

De aici începe renaşterea românească, de atunci începem să avem şi noi oameni culţi luminaţi, care au trăit numai şi numai pentru nevoile Ţării. Grigore Urechie, Miron Costin, fiul acestuia, Nicolae Costin şi Ion Neculce, aceştia sunt minunaţii cronicari ai Moldovei, formaţi în şcolile latine ale Poloniei şi care au scris cronicele Moldovei pentru a cunoaşte vitejia românească şi generaţiile care veneau după ei. Deci, din dragoste de ţară, cu lumini din cultura latină a şcolilor polone, cu credinţa că trebue să ne cunoaştem trecutul, din care putem lua atâtea învăţăminte, iată temeiurile pe care s'au aşezat aceşti primi învăţaţi ai neamului.

Dintre ei, cel mai învăţat a fost Miron Costin. Cu o nemaicunoscută iubire pentru glia strămoşească, a arătat Miron Costin că toţi Românii din toate părţile una suntem, că ne tragem cu toţii dela Râm, dela Roma, şi că aceleaşi nevoi, aceleaşi bucurii pasc pe toţi locuitorii pământurilor româneşti. Ceeace astăzi este un lucru bine cunoscut şi dovedit, pentru atunci era cea mai mare şi mai curată descoperire pentru neamul românesc. Piatra din capul unghiului, temeiul de totdeauna al Românismului vin de aici, din modestele însăilări ale acestor primi cărturari români.

Pe când Miron Costin este cel mai învăţat dintre cronicari, Ion Neculce este cel mai îndestulat în poveştire. Gronica sa e scrisă ca o poveste plină de miez şi pusă la îndemâna oricui.

Astăzi, când luptăm pentru întregirea Moldovei lui Ştefan Vodă şi pentru a-i feri hotarul pentru vecie, să ne întoarcem cu recunoştinţă şi căldură sufletească în spre aceşti pionieri ai Românismului, ai idealurilor pe care le întreţinem astăzi. Fără ei nu am fi avut ţăria biruinţelor de astăzi, fără ei am mai fi aşteptat ani şi ani ziua cea mare de întregirea neamului românesc.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

SLAVII. Privitor la convieţuirea cu Românii a unor popoare slave (Sclavini sau Slavoni) în ţările române de azi, în primele veacuri de mijloc (sec. 6-9), ştim foarte puţin. Dovezile acestei convieţuiri se rezumă în aflarea în limba noastră a multe slavisme şi în toponimia (nume de localităţi) ţărilor noastre. Aceşti Slavi, o ramură a Venzilor din regiunea Vistulei, au poposit câtva timp, şi pe alocuri s'au aşezat în regiunile noastre. Din scriitorii vechi (Iordanes), aflăm că în sec. 6 Sclavinii se întindeau în jos până la Dunăre şi Nistru. Cei rămaşi la noi, desprinşi din cei treculi la sud de Dunăre, s'au amestecat şi pierdut în populaţia românească. — Nu e nici o legătură între aceşti Slavi vechi, şi limba slavonă introdusă în biserică şi parţial în vorbirea obişnuită, tocmai prin sec. 14.

• •

CANTEMIR. — Familie de boeri şi Domni ai Moldovei. După tradiţie cobora din Hanii tătari (sec. 16). — Constantin C., Domn al Moldovei 1685—93. In domnia lui, Sobieski Regele Poloniei, intrase în Moldova ca să o coprindă. (1627† 1963). — Fiii săi domniră deasemenea: — Antioh între 1695-1700 şi 1705-7 († la 1736); :— Dimitrie C. Domn al Mold. 1710-11. Devotat Ţarului Petru cel Mare, cu care sfârşitului sec. 14, când apare Turcii, rămânând la Curtea lui. Istoric şi cel mai de seamă cărturar român al timpului. (Istoria Impăraţiei otomane: Descrierea Moldovei, etc.) (1673-1723). — Urmaşii lui trăiră în Rusia, unde familia se stinse la 1820.

• •

LATINĂ, limba. Nu avem ştiinţă decât acte din Tara Rom. anterioare sfârşitului sec. 14, când aparte limba slavonă la Curte, erau scrise în latineşte (nu există nici un act cunoscut înainte de 1365). Intrebuinţarea limbei latine, redusă, o aflăm în sec. 14-15 la inscripţiile monedelor, a peceţilor domneşti şi la redactarea hrisoavelor Domnilor noştri pentru Făgăraş şi alte părţi, rareori la inspecţii lapidare. Mai târziu, cancelaria domnească din ambele ţări o întrebuinţa pentru corespondenţa diplomatică în afară.

• •

BUCUREŞTI, Cetatea dela. Cam pe la mijlocul oraşului de astăzi a fost ridicată, probabil pe la sfârşitul sec. 14, pe malul râului, CETATEA DELA DÂMBOVIŢA, castel, datorit lui Mircea Voev. în legătură cu cel dela St. Giurgiu, pentru apărare spre turci. Această cetate depe Dâmbovita, lângă care era satul începător al Bucureştilor, fu mărită în sec. 15 (prima menţiune în docum. e de la 1460), când era cea mai de seamă a Ţării-Rom. („Castrum fortissimum illius terrae). Reşedinţă obişnuită a lui Radu cel Frumos (luată la 1473 de Ştefan al Mold.), în cet. era Curtea domnească, care fu scaunul mai multor domni în sec. 16, alternând cu Târgovişte. Mircea III mări curtea, rezidind palatul, numit până târziu Curtea-veche.

Castelul din care a pierit orice urmă, se afla dar după toate probabilităţile pe locul acestei curţi domneşti (strada Şelari-Carol), pe malul stâng, răpos, al apei. E însă posibil ca cetatea d'intâi să fi fost pe unul din mameloanele de pe malul drept (Mihai-Vodă, Mitropolia sau Radu Vodă).

• •

CRUCE. Oamenii de oaste (călăraşii, dorobanţii, etc.) se socoteau pe „cruci" (grup care cuprindea 1 până la 5, după starea lor), în ce privea contribuţia sau darul ce trebuia dat de ei Spătarului mare sau altor şefi. Această contribuţie era obişnuit de un leu şi măsuri de grâunţe, fân, etc., de fiecare pe an. (în sec. 16-17).

• •

FANARIOŢI. Dela un cartier sau mahala din Constantinopol, numită Fanar, unde locuiau câteva familii greceşti de frunte (din cari se recrutau din sec. 17 Dragomanii Porţei şi apoi în al 18-lea Domnii Ţării-Româneşti şi Moldovei), vine numele de „fanariot" dat Domnilor din epoca grecească (1711 în Moldova şi 1716 în Tara-Rom. până la 1821), epocă numită obişnuit de istorici: epoca fanariotă. — Principalele familii fanariote, în legătură cu ţările noastre, erau: Mavrocordat, Ipsilanti, Moruzi, Karadja, Sutzu, Callimaki, Mavrogeny. (Printre familiile domnitoare din acea vreme se numără şi două-trei româneşti). Impotriva părerii răspândite, mulţi Domni fanarioţi au guvernat mai bine ţările româneşti decât unii Domni români cari i-au precedat.

FRESCĂ, fresco (al fresco). Zugrăveală cu vopsele de apă, pe pereţi proaspăt tencuiţi cu gips în care pătrund culorile. Acest mijloc de zugrăvit, azi în părăsire, e cel mai frumos şi mai trainic pentru împodobirea zidurilor. Cele mai vechi şi frumoase fresce la noi sunt la biserica Domnească dela Curtea de Argeş, din sec. 14.

• •

GENOVEZII făcând negoţ în părţile Mării Negre, întemeiară mai multe aşezări, comptoare şi castele, la Dunăre şi pe malul Mării, înlocuind pe Bizantini, ale căror vechi castele (cum era Kilia, Moncastron) le ocupară şi le refăcură de pe la fiucle sec. 12 până în al 14. (In susul Dunărei la Sau-Giorgiu şi schela dela Calafat au fost poate staţiuni ale lor).

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

68.

69.

70. 29 zile petrecă prin a 29; tăietură se fac două bucăţi a 1 cm.

71.

23	4102
00	5898
18	10000
45	
100	

72
Bătutul are 12 ani.

73. GÂNDACUL

Pe-o placă rotundă a unei sobe de teracotă, aşa cum o vedem în figură, stă un gândac. Moş Glumeţ îl vede şi spune: — „Ce drum trebue să urmeze gândacul pentru ca, făcând numai 5 întoarceri, la distanţe egale, să-şi taie de două ori fiecare drum şi să se întoarcă de unde a pornit".

Incercaţi cu creionul pe o bucată de hârtie.

*

74. CIUDATĂ SOCOTEALĂ

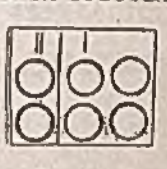

In cercurile din figură aşezăm cifre astfel ca, scăzând numărul col mare din cel mic, să ne dea totus un rest care să fie mai mare decât numărul din care am scăzut Ciudat, nu? Dar se poate.

*

75. CIUDAT PRODUS

Pune întrebări ciudate, uneori. Moş Glumeţ al nostru. Pe mine m'a întrebat câte fac 1000 gr. şi 100 cm., şi n'am ştiut.

Ştiţi cumva Dvs.?

*

76. FESUL

Moş Glumeţ are din bătrâni un fes cu fireturi aurite şi cu nişte podoabe ca nişte discuri mici, dintre cari nu s'a dat în lături să facă încă o problemă. Vedeţi fesul în figură. Puneţi cifrele 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 în discuri astfel încât cele patru laturi exterioare, linia de mijloc (aproape orizontală) şi triunghiurile, să dea fiecare un total 18. Cele două triunghiuri apar prin unirea centrului cu cele două colţuri de jos şi a centrului cu cele două discuri din mijlocul laturei de jos a fesului.

Şi mai sunt încă două posibilităţi de a realiza totalul 18.

Cine le poate indica?

Reportajele zilei

Din țară

Din străinătate

CUM A LUPTAT AVIAȚIA ROMÂNĂ

Scrisoarea de laude a d-lui general de armată V. Richtoffen

D. comandant al Corpului Aerian Român, a primit din partea d-lui general de Armată V. Richtoffen, comandantul unei flotile germane, următoarea scrisoare:

„In ultimele zile și în special în zilele de 12 și 13 Decembrie, Corpul aerian Român a sprijinit în mod strălucit trupele germane și române angajate în luptele grele pe TSCHIR.

Echipajele, fără să țină seamă de greutățile întâmpinate, s'au năpustit asupra inamicului, efectuând până la 5 eșiri zilnice, reușind astfel să-i distrugă coloanele și pozițiile de plecare la atac.

Personalul nenavigant lucrând fără încetare în condițiuni foarte grele, a contribuit într'o largă măsură la succesele obținute.

Comandantul Corpului aerian, cunoscând în mod clar momentele deseori critice ale situației terestre, printr'o inițiativă vie și printr'o acțiune fără șovăire, a știut să facă ca randamentul formațiunilor de luptă să fie maxim, îndemnându-le la cele mai mari eforturi și concentrându-le de fiecare dată asupra punctelor unde se puteau obține cele mai frumoase rezultate.

Pentru aceste fapte exprim recunoștința mea deosebită, precum și via mea satisfacție, Generalului Comandant al Corpului aerian.

Prin astfel de eforturi și rezultate, vom fi în stare ca împreună să sdrobim pe inamic, ori când, oriunde și oricât de puternic ar fi".

V. RICHTOFFEN
General de Armată

INLESNIRI PE CĂILE FERATE PENTRU PROTEJAȚII I. O. V. R.

Direcțiunea generală a căilor ferate a dispus ca, începând dela 1 Aprilie a. c., să beneficieze de avantagii de călătorie CFR următorii Protejați I. O. V. R. din toate campaniile: Marii mutilați de război, cu câte un însoțitor, au dreptul la 24 călătorii cu reducere de 75 la sută anual. Invalizii și accidentații de război, văduvele și orfanii minori de război de ambii părinți, cari primesc pensii deja Stat, precum și orfanele de război de ambii părinți până la căsătorie și cei mult până la vârsta de 25 ani, beneficiază de 24 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual.

Membrii de familie, ai invalizilor și văduvelor de război, care primesc pensie dela Stat (soție și copii minori, cum și copiii minori ai văduvelor de război) beneficiază de 12 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual. Membrii de familie ai acestora nu beneficiază de nici o reducere pe CFR. Orfanii de război de ambii părinți care din cauza unei boli incurabile ereditare, au rămas cu infirmitate de cel puțin 60 la sută invaliditate și care primesc pensie și după majorat beneficiază de 24 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual, până la majorat, după majoratul lor numai 12 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual.

Orfanele infirme, în caz de căsătorie, pierd dreptul la aceste avantagii. Invalizii și accidentații din aeronautică, care primesc pensie de la Stat, beneficiază de 24 călătorii simple cu reducere de 75 la sută anual.

Părinții de erou, precum și părinții aviatorilor morți prin accident din cauza sborurilor sau ascensiunilor în serviciu ordonat, care primesc pensie dela Stat dupe urma fiilor lor, beneficiază de 12 călătorii simple cu reducere de 75 la sută.

Marii mutilați I. O. V. R. cari au dreptul de călătorie gratuită sau cu reducere pe CFR., vor călători în clasele de tren astfel:

In clasa I-a: toți marii mutilați și invalizii de războiu proveniți din ofițeri activi și de rezervă, cum și gradele inferioare dacă sunt funcționari sau pensionari și posedă cărți de identitate de cl. I-a pe CFR.

In clasa II-a: funcționarii și pensionarii de stat grade inferioare, cari posedă cărți de identitate pe CFR., iar în clasa III-a gradele inferioare dela soldat la sergent.

Ce se înfăptuește la sate

In județul Gorj au fost înfăptuite numeroase lucrări destinate să ridice efectiv condițiunile de trai ale păturei rurale.

Astfel în campania desfășurată în vara anului 1942 au fost puse în construcție 2 centre administrative, 11 de școli primare, 3 primării, 3 cămine culturale și 16 poduri, terminându-se totodată alte 9.

Din inițiativa forurilor conducătoare ale județului s'au fabricat 200 de mii cărămizi și s'au înființat două tabere de muncă cu premilitari gorjeni care au extras în timpul verii trecute 1800 metri cubi de pietriș, destinați să îmbunătățească rețeaua de șosele

Efectuarea prestației în natură în cuprinsul județului a atins procentul de 80 la sută — locuitorii mobilizați fiind scăzuți din această cifră — valoarea ei fiind de 30.016.231 lei. Au fost organizate numeroase ateliere comunale din care mai multe au și început să funcționeze, fabricând căpestre.

REINOIREA ROMÂNIEI

Ziarul italian „Il Lavoro Corporativo" publică un articol, scriind între altele:

Reînoirea României, începută la 6 Septembrie 1940, când Mareșalul Antonescu a luat pe umerii săi de oțel destinul poporului său, nu s'a întâmplat numai pe plan militar prin realipirea provinciilor răpite de bolșevici, ci, mai ales, pe plan intern prin reconstruirea economică.

Ziarul oglindește apoi întreaga activitate productivă a României pe care o numește „fructul unei sforțări intense făcute de guvernul Mareșalului Antonescu pentru viitorul poporului român".

Intreaga politică a Mareșalului Antonescu a renăscut în poporul român încrederea și tihna muncii.

PROCLAMAȚIA FUEHRERULUI

In cursul ceremoniei care a avut loc la Muenchen cu prilejul întemeierii partidului național-socialist, a fost citită o proclamație a Fuehrerului. După ce arată că masa uriașă a poporului german stă astăzi în spatele noului Reich pentru a distruge puterea cârdășiei mondiale evreești, Fuehrerul își încheie proclamația cu aceste cuvinte:

„Poporul german va face apel și va alinia tocmai acum toate forțele sale într'o proporție pe care istoria omenirii nu a mai văzut-o niciodată până acum în vreun război.

Nu vom șovăi nici o clipă să atragem țările răspunzătoare de acest război în efortul acestei lupte pentru existență.

Vom realiza, într'o comunitate indestructibilă și credincioasă, împreună cu aliații noștri, o mobilizare a valorilor spirituale și materiale ale Europei, așa cum continentul nostru nu a mai văzut ceva similar în cursul istoriei sale milenare.

Această mobilizare este indispensabilă pentru a asigura întregei Europe existența fiecărui popor, care a fost baza nu numai a marei noastre civilizații comune, ci și a existenței materiale a acestui continent.

Vă trimit salutul meu, dragi membri ai partidului, ca totdeauna din toată inima. Gândurile mele sunt în acest ceas cu voi, așa cum ele au fost totdeauna.

Datoria însă mă silește ca, în cursul acestor luni, săptămâni și zile, să mă gândesc, să lucrez și să pregătesc evenimentele viitoare fără răgaz pentru aceia cari, ca luptători ai poporului nostru, împreună cu aliații noștri, lăurese soarta lumii. — frații și camarazii noștri, și în deosebi soldații germani de pe frontul de luptă din răsărit, căci acolo se va decide soarta Germaniei și a întregei Europe. Rezultatul însă trebue și va fi victoria noastră".

Stalin și tovarășii lui

Dictatorul dela Kremlin își desvăluește scopurile

Ziarele germane socotesc că ordinul de zi al lui Stalin către armata roșie este o palmă dată tuturor uneltitorilor războinici anglo-americani.

Constatând că armata roșie în lipsa unui al doilea front în Europa duce ea singură greutatea războiului, Stalin declară că ajutorul Angliei și al Statelor Unite este neavenit. Prin aceiași declarație, Stalin cere dreptul de a supune și de a nimici Europa, deoarece Anglia și Statele Unite au continuat tot timpul să tărăgănească însemnătatea Rusiei Sovietice.

Stalin declarând în acelaș apel că armata roșe nu a fost alcătuită decât pentru apărarea păcii și a prieteniei dintre popoare și că sarcina acestei armate nu ar fi decât apărarea frontierelor Uniunii Sovietice, se contrazice el însuși.

Căci după ce face o expunere a situației militare în est Stalin a declarat că „MILIOANE DE OAMENI IN RUSIA ALBĂ, IN LITUANIA, LETONIA, ESTONIA, MOLDOVA SI CARELIA FINLANDEZĂ" AȘTEAPTĂ ELIBERAREA LOR. Astfel, deci Stalin proclamă odată mai mult dreptul său de cucerire a acestor teritorii.

Dealminteri discuțiile din Anglia și Statele Unite asupra țelurilor războiului precum și amestecul lui Stalin în aceste discuții fac ca aceleași intenții bolșevice de cucerire și de nimicire a Europei să reiasă cu toată limpeziciunea.

PE UNDE AU TRECUT BOLȘEVICII

Numărul grozăviilor săvârșite de bolșevici numai de la izbucnirea războiului este deadreptul uluitor. In Estonia au fost deportați în scurtul timp al stăpânirii teroriste sovietice peste 60.000 estoni. Aceasta înseamnă aci mai mult nici mai puțin decât 10% din întreaga populație a țării. Orașele estone și-au pierdut o treime din populație, peste 6.000 clădiri au fost distruse de bolșevicii cuprinși de furia nimicirii, și toate întreprinderile industriale mari au fost stricate total sau în parte.

In Letonia bolșevicii au fost și mai groaznici. Poporul leton a pierdut prin activitatea bandelor teroriste organizate de bolșevici 200.000 de oameni, a zecea parte din populație. Copii, femei, bărbați și bătrâni au fost asasinați în împrejurări înspăimântătoare, iar cei lăsați în viață au dispărut pentru totdeauna în stepele depărtate ale Siberiei. Vestită prin grozăvia ei este asasinarea în masă a copiilor din Riga, unde bolșevicii, la puțin timp înainte de plecarea lor, au trecut prin baionetă copiii letoni dintr'un spital.

Și în Lituania mii de oameni nevinovați au fost uciși ori deportați.

*

In vechia biserică parohială din orășelul Sardanola (Spania) s'au început, în prezența procurorului, a personalului sanitar și al serviciului de identificare, săpături pentru desgroparea persoanelor ucise și înmormântate acolo de către comuniști, în timpul războiului civil.

Comuniștii săpaseră sub pardoseala bisericii o groapă de mai mulți metri adâncime și au îngropat acolo, turnând peste ele var, cadavrele unor victime ce fuseseră împușcate chiar la zidul bisericii. Urmele de gloanțe se văd și acum pe zidurile acelei parohii.

Acesta este ultimul „cimitir secret". Numărul cadavrelor care vor fi exhumate și identificate, operație care va dura două luni, este evaluat la circa 1000.

VIAȚA LA MOSCOVA E UN IAD...

Ce spune un diplomat

Un diplomat al unei națiuni neutre, care s'a înapoiat de curând dela Moscova a arătat condițiunile dezastruoase în care e obligată să trăiască populația din Rusia Sovietică.

Locuitorii Moscovei, trăesc acum în cea mai neagră mizerie și suferă cele mai mari lipsuri. In toate casele din Moscova se poate constata mizeria, afară de cele două mari hoteluri „Metropol" și „Moskva" care se știe că sunt rezervate pentru înalții funcționari sovietici, precum și pentru diplomații și ziariștii străini.

Deoarece populația nu primește aproape de loc combustibil, oamenii sunt obligați să distrugă proprile lor mobile pentru a se putea încălzi.

Când iarna s'a apropiat s'au tăiat toți arborii din parcul Petrowski, însă lemnele dobândite astfel, au servit numai la încălzirea apartamentelor ocupate de fruntașii sovietici.

Toate școlile din Moscova sunt închise, afară de marea școală „Lenin", în care tinerii sunt învățați să facă spionaj și sabotagii.

Moscova este plină de spioni care urmăresc în tot momentul pe diplomații și ziariștii străini.

Pentru a putea căpăta pâine, civilii sunt obligați să dea în schimb alte lucruri. Pâinea este atât de scumpă încât pentru a cumpăra un kilogram de pâine trebue să plătească prețul a două săptămâni de salariu. O cămașe de pânză ordinară costă în magazine mai multe mii de ruble.

Civilii nu pot să se folosească nici de automobile, nici de tramvaie și nici de trenul subteran dacă nu posedă o autorizație specială. Toate mijloacele de transport sunt rezervate forțelor armatei și membrilor organizațiilor comuniste.

Diplomatul a adăugat că circa 40 milioane de femei sunt azi mobilizate în Rusia Sovietică pentru muncile industriale.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

M. S. Regina Elena primește o înaltă distincție din partea Fuehrerului

Joi la ora 12.45, în prezența Majestății Sale Regelui, d. Manfred von Killinger, ministrul German la București, a remis Majestății Sale Reginei Elena, înaltul Ordin „Ehrenkreuz für deutsche Volkspflege" cu briliante, împreună cu o scrisoare din partea Excelenței Sale Führerului Adolf Hitler.

La această solemnitate a participat d. profesor Mihai Antonescu, iar din Casa Regală, doamna Nelli Catargi, Doamna de onoare a Majestății Sale Regina, d. Anton Mocsony, Mare Maestru de vânătoare al Curții, colonel Brătănescu, adjutant de serviciu.

Excelența Sa baronul Manfred von Killinger a fost însoțit la această solemnitate de d-nii: general Hansen, Amiralul Tillesen, colonel Schillermann, colonel Spalke, atașat militar al Germaniei, colonel medic Raess, medic Kach din aviație, baron von Mirbach, secretar pe lângă Legațiunea Germaniei la București.

Daruri românești pentru copiii finlandezi

Însemnate daruri de provizii alimentare, destinate copiilor finlandezi, au sosit în portul Turku.

Aceste daruri au fost trimise de Organizația de ajutor a femeilor române, care se află sub înaltul patronaj al d-nei Maria Mareșal Antonescu.

Restricții privitoare la la construcțiuni

„Monitorul Oficial" a publicat un Decret-Lege pentru unele măsuri restrictive pe durata războiului relative la construcțiuni:

Începând dela data publicării prezentei legi se interzice pe toată durata războiului:

a) Ridicarea oricăror noui construcțiuni particulare, la facerea cărora s'ar întrebuința fier, beton, grinzi de fier, sau înveliș de tablă de orice fel;

b) Facerea de împrejmuiri din orice fel de fier, și

c) Facerea de obiecte de artă și pentru ornamentație confecționate din fier.

Nu cad sub această prohibițiune reparațiunile necesare pentru întreținerea în bună stare a construcțiunilor existente.

Construcțiunile aflate în curs de executare în momentul publicării prezentei legi pot fi însă continuate, până la stadiul care le-ar asigura buna lor conservare.

Deasemenea construcțiunile deteriorate pot fi reparate în măsura precizată de art. 1, ultimul alineat.

In ambele cazuri este necesară o aprobare specială a ministerului Înzestrării Armatei și al Producției de Războiu.

Cu escorta unui convoi Român...

Ziarul „Corriere della Sera" publică o corespondență pe trei coloane intitulată: „Cu escorta unui convoi român în apele minate ale Mării Negre", semnat de d. Luigi Cucco.

După ce descrie peripețiile unui vas român de escortă în apele Mării Negre, subliniind figura energică și vitează a comandantului vasului, care a luptat cu sovieticii de 80 de ori, autorul adaugă:

Abia în momentul despărțirii, comandantul român mi s'a adresat în limba mea, într'o italiană corectă. Mai toți ofițerii marinei române vorbesc limba italiană. Mulți dintre ei au studiat în Italia, la Academiile noastre, iar vasul pe care mă aflam provenea și el dintr'un șantier italian.

Neobosita activitate a comandantului, spune în încheere ziarul, vădește spiritul cu care marina română operează fără răgaz, înmulțindu-și energiile puse în serviciul cauzei comune.

Copiii de trupă ai României

Ziarul italian „Corriere della Sera" publică un articol intitulat: „Copiii de trupă", semnat de d. Virgilio Lili, în care se vorbește despre copiii de trupă români, fii de luptători, adoptați de diferitele regimente.

După ce arată că acesta este o instituție unică în Europa, relevând că tinerii copilași adoptați de regimentele române, sunt întreținuți din economiile armatei; autorul descrie vizita pe care a făcut-o la un regiment de soldați model, iar cele mai frumoase regimente din Europa", despre care spune că este un regiment de soldați model, iar copiii săi de trupă sunt și ei copii model.

EXTERNE

Turcia nu face jocul anglo-americanilor

In vederea alegerilor care urmează să aibă loc în Turcia, mâine Duminică, d. Ismet Inonu, președintele republicei, a dat o proclamație către popor, spulberând speranțele anglo-americanilor de a atrage Turcia în rețeaua planurilor lor de războiu.

Acum 4 ani, — spune președintele republicei, — nimeni nu putea presupune că vom rămâne până în acest moment în afara războiului mondial. Chiar din clipa când orizontul a început să se întunece, am hotărît să înfruntăm orice furtună pentru salvarea patriei. Niciodată poporul nostru nu a cheltuit pentru apărare atât de mult ca în ultimii 4 ani. Numărul copiilor noștri chemați sub arme nu a scăzut nici el.

Acest sacrificiu pe de o parte și faptul că nu avem nici o năzuință secretă de invazie pe de altă parte, menține politica noastră leală și fermă.

Totodată trebue să stăm de veghe și să fim gata, iar statul are în vedere orice jertfă.

De aceea, politica noastră în fața războiului mondial va fi și pe viitor următoarea: în calitate de popor care nu are dușmănie pentru nimeni din familia națiunilor, să trăim menținându-ne teritoriile, drepturile și interesele noastre în securitate.

Ce vor evreii

Sub forma unui anunț, care ocupă o pagină întreagă, Noua organizație sionistă din America reproduce programul unei „campanii în vederea strângerii unui fond politic de un milion de dolari" ce va trebui să servească „reglementării problemei evreești, în sânul unui program de politică mondială".

Intre altele, acest program se plâuge că până acum nu s'a dat poporului evreesc nici o speranță întemeiată cu privire la securitatea și salvarea lui. Articolul cere admiterea de urgență a tuturor evreilor în Palestina, crearea unei armate evreești sub propriul ei pavilion și admiterea cu drepturi egale a evreilor în „consiliile națiunilor unite atât în timp de război, cât și în timp de pace".

1943 FEBRUARIE 28 zile
Răs. soarelui 6,54 SĂPT. 9 Ap. soarelui 17,38

SÂMBĂTĂ

27

ORTODOX: Procopie Decapolitul (S. 90)
CATOLIC: Leandru
PROTESTANT: Romanie

Zile trecute 57
Zile rămase 308

« Unitatea și forța Neamului aduc sfințenia drepturilor »

(Mareșal I. Antonescu)

Teroarea britanică în Indii

Dela isbucnirea revoltei indiene la 8 August, un număr de 370 naționaliști indieni au fost condamnați la moarte numai în provinciile Bengal și Assam pentru participare la insurecție. Se mai arată că britanicii îi terorizează pe țăranii indienii și le confiscă produsele.

Propaganda sovietică se întețește

Activitatea propagandei sovietice se întețește în toate țările din Orientul apropiat, diferite organizații bolșevice răspândind un numeros material propadandistic primejdios.

Generalul Giraud amenință

După știri primite din Alger generalul Giraud a înștiințat pe înaltul comisar al Marocului Spaniol că va lăsa să se ia contra-măsuri și represalii în cazul când Spania nu va retrage ordinul dat pentru controlul poștei și telegrafului la Tanger. Înaltul comisar al Marocului Spaniol comunicase mai înainte generalului Giraud într'o notă că Spania sechestrează clădirile și birourile franceze din Tanger.

Condamnați la moarte și grațiați

D. Terboven, comisarul Reichului, a grațiat pe 10 cetățeni norvegieni din localitatea Kristiansand, care fuseseră condamnați la moarte de tribunalul polițienesc german, pentru crime grave cu caracter politic și militar.

Pedeapsa cu moartea a fost comutată în muncă silnică pe viață.

Cine nu e de partea Germaniei, este de partea bolșevicilor

Un ziar francez scrie într'un articol de fond că singura putință de a salva Europa de bolșevism este colaborarea cu Germania, deoarece Germania este singura țară care a putut să facă față hoardelor bolșevice.

Mai sunt proști și criminali — scrie ziarul — care își închipue că Anglia sau America vor înălța în ultimul moment un parapet contra bolșevismului. Dar ei uită că Anglia și America fac chiar astăzi cauza comună cu hoardele bolșevice, că Churchill le sprijină după ce le pusese la stâlpul infamiei și că Roosevelt este sclavul evreilor inspiratori ai bolșevismului.

In încheere ziarul scrie că cine nu se găsește alături de Germania, este de partea bolșevismului. Alegerea nu e greu de făcut: aici este viața, iar dincolo moartea.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

Succesele defensive germane continuă în tot sectorul sudic al frontului de est

Evenimentele ultimelor 24 de ore de pe frontul de răsărit, au stat sub semnul contra-atacurilor încununate cu succes ale forțelor germane, în sectorul de sud, pe când toate atacurile sovietice din centrul frontului au fost respinse cu hotărîre.

In general, grelele lupte din principalele focare ale bătăliei continuă, dar câștiguri de teren n'au fost realizate decât de trupele germane.

In sud stabilizarea situației este un fapt îndeplinit. Această stabilizare începe să se extindă în spre Nord, făcându-se simțită în spațiul dela Nord de Harcov.

In marele triunghiu Krasnodorskaja-Harcov-Djnepropetrovsk s'a ajuns la succese progresive împotriva unei armate blindate blosevice. Această armată pornită în direcția Djnepropetrovsk a fost surprinsă de un puternic contra-atac german, încercuită în cea mai mare parte — apoi nimicită.

Sovieticii au atacat masiv în spațiul Harcov-Kursk, fără a fi avut vre-un succes.

In Caucazul Occidental trupele germane și române au respins cu ușurință atacuri sovietice puțin viguroase în regiunea Novorossisk.

Un atac mai important al bolșevicilor pe Abin a fost sfărâmat în regiunea din fața liniilor germane.

La liziera din spre răsărit a capului de pod de pe Kuban, escadrile germane Stuka și de avioane de luptă au sdrobit pozițiile de așteptare și mișcările de apropiere bolșevice.

Crâncenele lupte de apărare dela sud și nord de Orel continuă cu violența nemicșorată. In cursul acestor atacuri masive, dar fără succes, sovieticii au suferit din nou pierderi sângeroase.

Comunicatul finlandez anunța obișnuita activitate de foc și de recunoaștere pe toate fronturile terestre.

In regiunea malului de vest al lacului Ladoga, avioanele finlandeze au bombardat un centru sovietic de aprovizionare obținând rezultate bune.

FORMAȚIILE GERMANO-ITALIENE AU OCUPAT NOUI POZIȚII IN TUNISIA

In Tunisia meridională, elementele de atac ale trupelor americane de invazie cu un efectiv de trei divizii, fiind sdrobite, formațiile blindate germano-italiene victorioase au primit ordin să se retragă pe noui poziții, îngăduind controlul zonei de concentrare inamice.

Inamicul care n'a descoperit mișcările formațiilor germano-italiene decât în ziua de 24 Februarie, au urmărit trupele Axei cu multă precauțiune. In cursul acestei acțiuni, trupele engleze cari luptă în acest sector au suferit pierderi simțitoare datorită faptului că în terenul evacuat au fost create vaste câmpuri de mine.

In seara zilei de 24 Februarie nu se stabilise încă contactul dintre englezi și germano-italieni.

Din cauza grelelor pierderi suferite de americani în cursul ultimelor săptămâni, mai multe din sectoarele frontului deținute de aceștia, au trebuit să fie ocupate de trupe mercenare franceze.

In regiunea de deșert, au avut loc lupte grele între armata 8-a britanică și ariergărzile germane, care după lupte de întârziere a inamicului s'au retras pe poziții dinainte pregătite. Deși atacurile britanice asupra acestor poziții au fost sprijinite de un puternic bombardament de artilerie, toate atacurile au fost respinse. Luptele se dau încă în zona înaintată a regiunei Mareth. Până în prezent principalele forțe germane din Sudul Tunisiei nu au intrat încă în acțiune.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", București, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București.
Tipărită la 27. II. 1943